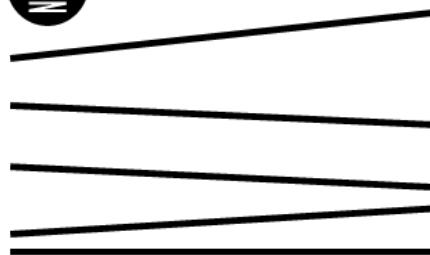

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

af Marie Bjørn ; med tekstdele af Nina Rask.;
Bjørn, Marie; Rask, Nina.

Titel | Title:

Nina er sjov

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Premiere 2023-11-29, Det Kongelige Teater

Fysiske størrelse | Physical extent:

1 PDF.

DK

Dette manuskript er ophavsretligt beskyttet, og må kun benyttes til personlig brug. Du må dog også bruge manuskriptet i forbindelse med optagelsesprøve på de danske teaterskoler.

Hvis du vil opføre manuskriptet, skal du have samtykke fra rettighedshaveren. Du kan i den forbindelse kontakte fagorganisationen Danske Dramatikere. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

This manuscript is copyright protected and is only for personal use. However, you may also use the manuscript when applying for enrolment at Danish schools of performing arts

If you want to perform the manuscript, you must have the consent of the copyright holder. In that regard, you can contact the Danish Writers Guild. Always remember to credit the author.

NINÆ ER SJOV

af Marie Bjørn
med tekstdele af Nina Rask

Det Kongelige Teater
i et samarbejde med Blaagaard Teater
Sæson 2023-24

(Beat) indikerer hjerteslag

/ indikerer afbrydelse

NINA

Hej alle sammen. Det er en fornøjelse at se jer!

Sidder I godt? Her på DET KONGELIGE TEATER? Alligevel nok første gang i Danmarkshistorien, der er lavet et standupshow her?

... Måske også på tide efter så mange tunge, dramatiske tekster. Shakespeare. Holberg. Gab!

Ej, hånden på hjertet, jeg har glædet mig rigtig meget til i aften, og er også lidt nervøs.

Spørgsmålet er bare, om I har glædet jer mere?

... Shit, du har glædet dig! Kan jeg se.

Wow, det betyder meget for dig at være her!

Ej du græder næsten af glæde?

Det er ikke første gang du er her?

(Fortsæt i den her dur)

(Beat) Det er okay. Jeg er ægte. Jeg er ligesom dig. Også bare et menneske...

... Til jer, der ikke kender mig. Jeg hedder Nina. Og øhmm jeg er sjov. Det står i hvert fald på jeres billet.

Jeg er jo faktisk blevet kendt for at være ham den sjove. (Beat) Men dem er der jo ret mange af, så hvad er der særligt ved mig? Hvis I dykker ned i reddit, så er svaret ingenting. INGENTING.

Men det gør I ikke! Det er mig, der spørger mig selv. For det er mig, der har

mikrofonen i aften, og derfor vil jeg svare mig, at... det, der er særligt ved mig, er en blanding af en smule talent, og så at jeg er den her lidt anderledes type, som rusker lidt i normerne, og de lidt forstenede perspektiver som tit bruges i comedy.

(Beat) Har jeg ikke ret?

Jeg er 25 år, og opvokset i den fattige del af Østerbro... også kaldet den øvre middelklasse... (Beat) Og så hedder jeg Nina.

Nina er jo oprindeligt et kvindenavn, men jeg har - sammen med Gud, som jeg taler en del med - udvidet navnet til at tælle mig med også. (Red flag)... Bare rolig, jeg skal nok komme ind på det med Gud senere... (Joke om at man påstår man er ikke-religiøs, indtil flyrystelser ish)

(Beat) Men hey... inden vi begynder helt, vil jeg gerne lige lægge ud med at afmelde en regel... For altså... Hvis det her nu var et ægte gennemsnitligt standup-show, så ville vi, dvs.: mig, den ægte gennemsnitlige mandlige standupper og jer, publikum, allerede på nuværende tidspunkt, have indgået den her ret enestående kontrakt, hvor I 75 procent af tiden griner... Men det er ikke sådan et grin, der kommer nede fra maven, men mere sådan et grin, hvor I kan høre på den måde, jeg slutter sætningerne på, at det er meningen, at jeg synes I skal grine. Og selvom de fleste af jer herinde sikkert er feminint socialiserede, og vant til at tage ansvar for den gode stemning, så vil jeg bare sige, at det behøver I ikke gøre her. Jeg står her for egen regning, jeg har selv valgt det. (Ect)

Okay... Lad mig høre. Klap hvis I har set standup før?

Som I kan høre, er jeg faktisk den slags mand, som godt kan finde ud af at spørge ind, selvom I måske ikke har set det før. (Du har i hvert fald ikke) Breaking!

(Hvis publikum klapper:)

Hvad har I set derude?

Autosvar 1: Shit, det kan så meget ske for selv den bedste...

Autosvar 2: Jeg så jo også selv Mick Øgendahl, da jeg var 10, og har skulle bruge flere år på at komme mig...

Autosvar 3 til de intellektuelle: Wow, det har jeg slet ikke forberedt et svar til, så sjældent er det.

(Beat) Men ej okay videre, spændende spørgsmål: Er der nogen herinde som er på date?

Autosvar 1: Håber ikke det er den første date! Den moderne guillotine!

Autosvar 2: Ellers kan det jo være, der er nogle af jer, der går på date senere, hehe ;-)

(Beat) Ej okay, fjollet spørgsmål, fordi jeg har sådan nogle fjollede sider. Er der nogen herinde som kunne finde på at date mig? Bare sådan potentielt... i teorien... for at prøve, I ved... hvordan det ville være?

Autosvar 1: Ej okay, det er jo statistisk set meget godt klaret for et menneske, som det meste af sit liv ikke har haft lyst til at date sig selv. Vil I ikke også sige det?

Autosvar 2: Fair nok, jeg har også selv i mange år slet ikke haft lyst til at date mig selv så...

(Beat) Men altså... Jeg må bare sige, jeg fornemmer en masse heterofleksibilitet i

det her rum, og det gør mig meget tryk. Det er velkendt og giver mig lyst til at overkompensere helt vildt...

Og det er en god start, må jeg sige. Der er elektricitet i rummet nu, og det er jo også en taknemmelig dating situation det her, ift. til at det kun er mig som taler, hehe. ;D

I slutningen af dagen er man vel stadig en mand ;-)

Ej, jeg kan allerede virkelig godt lide jer allesammen, I er pæne, virker kloge, I ligner nogen som har sjove hobbyer, og sjove anekdoter fra jeres studietid. ... I er faktisk mit yndlingspublikum, og det siger jeg ikke til alle publikummer. ... Sagde jeg, og sagde det til alle publikummer. Totalt typen, der siger: "100. Jeg har seriøst også lyst til kun bare at putte... " og ti minutter senere begynder at dryhumpe. Kender typen.

(Beat) Ej... Sådan er jeg ikke... Jeg må også allerede skuffe jer, og sige, at jeg ikke kan date nogen af jer, fordi jeg allerede dater én. Eller det ... troede jeg, jeg gjorde, men...

... Arhhh fuck it... Jeg havde egentligt ikke tænkt mig at nævne hende. Men ude i garderoben her for toogtyve minutter siden, fik jeg en sms fra hende, og nu bliver jeg sgu lidt i tvivl om hvor vi står...

Hun hedder Julie... min ja... hvad hun nu er...

Hun hedder Julie som i Julie og Romeo-Julie... (Beat) Man hører sjovt nok aldrig navnene i den rækkefølge, det kan I lige snakke om hvad mon skyldes bagefter...

Men... hos mig... Hos mig er Julie altid før alt andet og nr.1 i alting, og sådan har det været i... noget tid altså... Okay... Jeg er lige nødt til at tage jer med i den her

sms-udveksling først, for det er for mindblowing altså... 2 sek... jeg skal lige finde den...

Hvem skriver i øvrigt også til en person toogtyve minutter inden, han skal på scenen? Kæmpe redflagger...

Okay... here we go... ORD FOR ORD lyder Julies besked sådan her:

Hej sødeste,
Tak for sidst <33 så hyggeligt jo/

Og der er jeg allerede sådan her - hvorfor så hyggeligt jo?

(Beat) Nå, men videre, Julie skriver:

Jeg tænkte på om du laver noget efter showet i aften, eller om du har lyst til *lige* at mødes og snakke sammen... Der er *lige* noget jeg gerne vil vende.
Kys J

(Beat) Jeg svarer Julies besked sådan her:

Selvfølgelig. Meget gerne. Fiske Emoji.

Jeg vil ikke virke sur, fordi jeg er brezzy og sjov, men jeg vil heller ikke virke som en naiv jubelidiot. Derfor: fisken, et symbol, der kan gå alle veje.

Jeg skriver: Har du lyst til at komme hjem til mig eller?

Her udviser jeg, at jeg er et menneske der har stor fleksibilitet, fordi jeg er et sexet og chill Men jeg kommer samtidig med et konkret forslag, fordi jeg også er en

person som tænker selvstændige tanker.

Julie svarer mig:

Hvad med at mødes udenfor? Tæt på teatret evt? Kunne godt bruge lidt frisk luft
(Og så den der emoji som puster luft ud, som jeg altid bare læser som en bøvs)

(Skræk. Kort ophold)

Jeg har det sådan: det altid et red flag når folk begynder at snakke om frisk luft.

Altså er der nogensinde nogen der har brug for det? (Ect)

I det her tilfælde er det jo bare en undskyldning for, at Julie har tænkt sig at slå op
med mig, hurtigt og effektivt, hvor hun efter en lille time kan sige: UHADA
koldhedens minister har da godt nok meldt sin ankomst hva!

(Beat) Men jeg sender selvfølgelig Julie en GIF af Ru Paul, der solbader på en
strand i L.A. med sætningen: CAN I GET AN AMEN henover, for at signalere at
Nyhavn og gløgg er min aftens højdepunkt.

Og så liker Julie gifen og skriver: Hahaha, du er så sjov.

(Beat) Og det er nemlig det, jeg er, venner!

Jeg er Nina, og jeg er sjov.

Jeg er Nina og jeg er grineren altså.

Jeg er Nina og jeg er god lol i din knold.

Jeg er Nina og jeg er så overskudsagtig altså, så fucking fed, en fed fyr.

Og jeg har det bare helt superb*** med at jeg skal mødes med Julie i aften, og ha'
en lille "SNAK".

Eller altså nej. For jeg ved jo godt hvad er klokken er slået. At have en snak betyder dommedag. Det betyder to minutter i apokalypse, og du kan lige så godt pakke din dumme lille tiger-indkøbte personlighed sammen, for det er slut nu.

(Beat)

Jeg mødte Julie i sommer. ... Da jeg mødte Julie, havde hun en anden kæreste. Han hed Romeo, neeeej, gjorde han selvfølgelig ikke, det ville være psykotisk, han hed Kaspar, (hvilket jo også er lidt psykotisk) og det gør han vel stadig...

Det er egentlig underligt, hvorfor man altid taler om ekskæresten i datid, som om de er døde? (Wish they were) ... Som om de alle sammen ligger henne på et fælles gravsted på Assistens Kirkegården... Sammen med alle de fiktive babyer og hunde, som man talte om at få sammen. Side om side med alle de kæresteture til Paris, der blev givet i fødselsdagsgaver, og alle de catch up kaffe der aldrig blev drukket, fordi man bare ikke har lyst...

De ligger alle sammen og krammer, under en kæmpe gravsten med ordene: Du har endnu ikke købt mig ud af det rimelig dyre sexlegetøj vi købte sammen, som DU bare har beholdt fordi det lå under din seng da vi slog op. Og selvfølgelig har jeg ikke haft lyst til at bringe det op, fordi jeg skulle lade som om jeg udelukkende var i sorg, da jeg skulle hente mine ting, og slet ikke kun tænkte på hvordan jeg kunne få min meget dyre yndlings vibrator med mig ud på datingmarkedet.

(Beat) Sorry. Det var et sidespor :) Voksenlivet er kompliceret!

(Beat) Da jeg mødte Julie, havde hun en anden kæreste. Han hedder* Kaspar. I ved med a efter p'et, så han er lidt mere speciel end alle de andre Kasper'e. For Kaspar er ikke bare en hvid, pæn, ligegyldig cis mand, han har også et hvidt, pænt

cis mandenavn, der er stavet på en liiidt anderledes måde, end alle de andre Kasper'e...

Mød Kaspar... :

"Jeg hedder Kaspar... Med a og ikke med e. Det er et persisk navn. Nej, jeg er ikke persisk, men jeg har rejst rigtig meget i Østen, alene. Og jeg connecter meget mere med østlig kultur end vestlig. Der er en helt anden åbenhed og varme. Så derfor ændrede jeg mit navn. Fuck racisme!

(Beat) Nå... men hvor kom jeg fra... :P

Historien er, at jeg i sommer flere gange forsøgte at signalere til Julie, at hun skulle fyre Kaspar, og stikke af med mig stedet... Men hun greb den ikke. Ellers dvs... Hun greb den... på den der passive måde, som piger som Julie altid griber ting. Jeg satte noget i gang i hende, som var spændende og liiidt farligt, og på et eller andet tidspunkt sent ud på natten, til en af de der julifester sidste år, ude på Refshaleøen, så var vi 2 sekunder fra at kysse hinanden, men vi blev afbrudt... af Kaspar, selvfølgelig, som gik rundt og ledte efter Julie, for at få hende med sig hjem.

Og jeg tog hjem. Alene.

Som jeg før er taget hjem. Alene.

Livet gik videre...

Lige indtil her i efteråret, for nogle uger siden... der kom Julie ind i mit liv igen, men med den der pludselighed, der altid kendetegner store forandringer. Hun var der fra den ene dag til den anden, men sørgede ligesom for at blive hængende.

Kaspar var dumpet, og nu ville hun gerne finde ud af, hvad det var, der var med mig, fordi som hun sagde:

Jeg har tænkt på dig hver dag lige siden.

<333

Awww... ikk?

Jeg syntes også det var ret sødt.

(Beat)

Men... Problemet er bare, at jeg med det samme havde ret svært ved at tro på de der ord, som andet end ord, der er adopteret fra en eller anden filmscene, og som Julie siger for at forsøge at lappe et sår sammen i sig selv...

Så det er ikke mig, hun har tænkt på lige siden, men det jeg står for, som hun har savnet i sit eget liv. Vil I ikke også sige det?

Og det er jo ikke fordi, jeg ikke også havde tænkt på Julie, eller at jeg ikke havde ligget og deepdivet hendes instagram og facebook hver aften, men Julie flyttede ret hurtigt ind i sådan en Pandoras æske i min hjerne, hvor der i forvejen var andre Julie'r. Piger, jeg havde kunne mærke en forbindelse eller en forelskelse med, men som jeg aldrig helt fik, fordi de blev on the straight side of life, eller der kom identitetskriser i vejen, eller de skulle til Nepal for at spise jord og finde deres kerne.

... Men nu var Julie pludseligt ikke længere i Pandoras æske, men er her i virkeligheden med en insisterende lethed, og ret hurtigt har jeg fået sådan en

nøjeren, alarmende fornemmelse af "kærlighed", hvorfor jeg igen og igen har måtte mande mig selv op, så jeg ikke er druknet i den, men...

Jeg tror faktisk at jeg elsker hende. :O (Første sprække af ægte sårbarhed)

Eller at jeg på en måde... i hvert fald er meget, hvad siger man... er meget... forelsket i hende på en måde... bare i teorien... og derfor... er det også... altså... det at få den der sms lige før, det gør ligesom mig ude af stand til... ikke at gå en lille smule i TOTAL PANIK og FÅ FULDT UD PARANOIA... og forestille mig diverse udfald at vores forestående møde.

(Beat) I ved, så jeg kan forberede mig bedst muligt på hvilken rolle jeg skal indtage i aften, som var det en casting, jeg skal til med titlen "I can make you cum, but I can't make you stay". En gyser af Ole Bornedal.

(Beat) Hvis jeg skal være ærlig, så minder hele den her situation, mig om hvor meget jeg i bund og grund hader at date, og hvor meget jeg hader at være fanget i datingmønstre, hvor jeg i virkeligheden hele tiden ender med at ønske, at jeg var en anden. ... Én, der har en helt anden krop, end den jeg har. Én, der har et andet sind, end det jeg har, og en mere gennemsnitlig underudviklet ikke sofistikeret indstilling til livet. En som Kaspaaar.

(Få publikums opbakning) Jeg kan sgu mærke, at det er et lidt sårbart emne, jeg har kastet mig ud i, så det er vildt dejligt med noget opbakning, bliv endeligt ved...

Egentlig ikke... nu er jeg bare helt ærlig! ... så er det at date, arbejde. Det er benhårdt, konstant ubetalt arbejde. Lidt ligesom at være runner på et filmset, som skal løbe og neje og fragte kaffe og stå op kl 04 om morgenen, for at hente tørre croissanter, og lade som om det ikke gør ondt, at alle kalder en for Simone, selvom

man hedder Thomas... Med Th...

(Inddrag publikum, fx :)

Jeg mener: Kender I det ikke godt? Kan du lide at date? I hvor mange år har du datet? Har du en kæreste (så er det noget andet ect)

(Beat) Jeg har datet i seks-syv år, og det er arbejde.

Dating er at sidde overfor en kvinde på et røget værtshus og udveksle indøvede narrativer om sig selv, indtil man bliver træt, eller liderlig nok til at forlade baren. Det er at snave en time ude på gaden, nogle gange fordi de er gode kyssere, andre gange fordi man ikke ved, hvordan man skal afslutte det. Dating er at blive afbrudt af mænd, som vil joine selskabet. Må vi sidde sammen med jer dejlige damer, nåh er i på date!? Er i lesbiske? Ha, også mig ;--)

(Beat) Det hele er egentlig meget sammenligneligt med at forberede sig til at stå på den her scene i aften.

Jeg siger ikke det er 1-1 det samme, men er I klar over hvor meget forberedelse det kræver at lire alt sådan noget her af, på en måde hvor det virker som om jeg ikke har tænkt over det?

“Jeg har lige fået en sms” / Som om???

Da jeg var yngre, var dating at prøve at regne ud om jeg var på date, eller om jeg var ”vininder” med pigen... Dating var at tro, at jeg havde været på fire dates med fine Emilie fra Christianshavn Gymnasium, men så at finde ud af en tarvelig aften på Jolene, at hun lige var blevet kærester med fucking Magnus fra Det Frie, så jeg endte med at have forholdsvis uhyggelig toiletsex med Cleo nede fra piercing-

butikken.

Dating var at være besat af at få smukke, heteroseksuelle kvinders anerkendelse. Dating var jagten på bekræftelse, at få følelsen af at jeg var kærestepotentiale, selvom jeg ikke syntes, at de var det.

Det var så gerne at ville kunne udkonkurrere alle de seje fyre. Og vise at jeg var den sejeste jo, og derfor handlede dating om magt, og det gør det stadig. Dating er en kæmpe magtdemonstration, ligesom sex er det, for alt i livet handler om sex undtagen sex, sex handler om magt. I hørte det her først... også selvom det er et Oscar Wilde citat. Hvis I ikke forstår det, så snak om det bagefter.

Jeg ved godt, jeg sagde lige før, at I totalt skulle reagere, som I har lyst til i aften, men, jeg kan sgu mærke her på stående fod, at det faktisk er et lidt sårbart emne det her, så det er dejligt med opbakning, bliv endelig ved.

(Kort ophold)

Julie er der ligesom hele tiden, som et stød i min krop, og jeg kan ikke komme ud af det...

Jeg kommer ligesom hele tiden til at se alle de her fremtidige minder for mig...

Jeg ved ikke om I kender det, men jeg bliver sådan suget ind i vores potentielle fremtid sammen, fordi jeg er bange for at miste hende altså... Og miste alle de her fremtidige minder, jeg i al hemmelighed har gået og tænkt på den sidste tid...

(Beat)

Jeg ser os for mig i Italien. I solnedgang ved en citronlund med et lille cute... lokalt orkester ved siden af... spørg ikke hvor de kommer fra, men de er der, og af en

eller anden grund kan de spille Elsker dig for evigt af Lars Hug og de spiller den for os, fordi vi sidder der og stråler. :')

Og jeg ser os for mig i sommerhus. Det regner, og Julie får influenza og jeg varmer mælk med honning til hende, indtil jeg selv bliver smittet, og det er min tur til at være syg, og fryse lidt på den der måde hvor man kun kan blive varm, hvis man bliver holdt om. :'))))

Jeg ser os for mig på festival til sommer. Jeg ser os snave til åbningskoncerten på Orange Scene, og danse til de der ukendte punkbands, der spiller på Arena om natten. Jeg ser os dele en solid kande Gin&Juice, og spule brække os på skift, men vi holder stadig hinanden i hånden imens... Og jeg ser os have vores første ægte nøjeren skænderi, der føles brutalt og hjerteskræende, men som kun bringer os tættere på hinanden.

Jeg ser os møde hinandens venner, og lære hinanden endnu bedre at kende gennem dem. Jeg ser os hænge ud med hinandens familier, og jeg ser os tage i skoven om efteråret, og på byture og på strandture om sommeren, og vi smører hinanden ind i faktor 100 på grund af apokalysen, og vi begraver hinanden under sand, og der vil sidde små sandkorn i Julies hår i flere dage, og jeg vil blive solbrændt på trods.

(Beat)

... Jeg ser os tage billeder af det alt sammen, og jeg ser billederne for mig. De billeder vi tager af hinanden, og de billeder vi tager af os sammen, de billeder der er sådan tøvende og forfængelige i starten, for med tiden at smelte helt sammen ligesom os. ...

Jeg ser os fandmefucking skrive små sedler til hinanden, når den ene skal ud ad døren, før den anden om morgenen, og en dag står der bare: flyt ind med mig i stedet for god dag smukke...

Og jeg ser os i flytterod og renoveringskaos, og nogle gange er det sværere at nå hinanden end andre, men vi formår altid at finde hjem.

Jeg ser os have svært ved at undvære hinanden, og føle os bedst tilpas, når vi ved hvor den anden er, og jeg ser os indgå fuldstændig ubesværet i alle de der stereotype forestillinger, kærlighedsritualer og kærlighedstraditioner, som vi har fået fucking sprøjtet ind med modernismen af mainstream populærkulturen, og dét på trods af, at jeg aldrig har set mig selv, eller nogen der ligner mig i nogen af de bærende roller i de film eller serier eller what not, jeg har arvet alle traditionerne fra.

Men jeg er kreativ, og blander mig selv ind i alting, det sker af sig selv.

“Åh Romeo, Romeo, hvorfor er du Romeo? Giv afkald på dit navn, nej! Sværg blot at du er min kærlighed, for dit navn er ingen del af dig.”

Wow, det var da meget godt?

(Beat)

Jeg mener... Fanger I lige hvor queer Julie er i Julie og Romeo? I det stykke, der sikkert er blevet spillet i det her hus sådan her en milliard gange?

(Beat) Giv afkald på dit navn, nej! Sværg blot at du er min kærlighed, for dit navn er ingen del af dig...

(Beat) Med den replik demonstrerer Julie, at hun fatter og gennemskuer, at sproget

har magten, men at hvis man tager magten ud af sproget, eller tager magten OVER sproget, så neutraliserer vi dets indflydelse... Jeg mener, det er sguda ret blæret for en 14årig pige i Pestens Italien, men hun har fat i den lange ende.

Alle andre er nemlig sådan her:

Øhh... Nina er jo et pigenavn ... Men du hedder det? Selvom du er en dreng, eller gerne vil være en dreng? Du har fået fjernet dine bryster, er det fordi du gerne vil sige noget med det? Og hvorfor hedder du stadig Nina, når du ikke har bryster? (Ect)

(Beat) Børn er jo btw dem i verden, der enten er fuldstændig ligeglade med køn, eller komplet besatte af det:

Dengang jeg arbejdede i børnehave (Skud ud til 2018... et absurd år i mit liv), det var samme år, som jeg klippede mig korthåret for første gang. I ved det starter hernede: ... Det lange hår man har haft siden barndommen, er skulderlængde, fordi jeg er 14 år og tror det er en radikal beslutning. (Nævn konfirmation og lille brud joken i denne her forbindelse) Så i gymnasiet hvor man får den seksualitetsforvirrede page, som er det sidste krampagtige forsøg på at holde fast i kvindekønnet, indtil man barberer hele lortet af og blive kaldt kemolebbe af mænd på gaden.

(Beat) Børnene gik to veje. Enten var de sådan: Eeej, du er en dreng! Ellers så: Jeg ved godt du i virkeligheden er en pige. Jeg kan sagtens se hvad du prøver på, men du narrer ikke mig med et tarveligt grydeklip, og en stram sports-bh, din smalskuldrede sopran hedning. ... Det sagde de med øjnene, imens de overlegent betragtede mig tørre deres opkast op i det grønne pudrum.

(Beat) Ej, men ikke alle børn var sådan der. Ofte tegnede jeg tegninger til børnene, som de kunne farvelægge.

Men en dag tegnede jeg et *menneske* til en lille dreng, Marco. Marco var meget

interesseret i mennesket, og spurgte mig så... er det en dreng eller en pige? og jeg svarede meget pædagogisk: lige den her tror jeg faktisk er HVERKEN en dreng eller en pige.

Hvortil Marco kiggede meget indforstået på mig og sagde med et anerkendende onkelagtigt nik: Ahh ... Dem har jeg hørt om...

(Beat) Albinoerne.

(Kort ophold)

Men det er faktisk noget af det, jeg elsker mest ved Julie. ... Hun virker ikke til at gå op i alt det der.

Det er som om hun ser mig, for den jeg er, og ikke for hvad jeg kunne have været, eller ikke er... Og i glimt har jeg følt mig helt vægtløs sammen med hende, som om det er lige meget hvad jeg er, hvis bare jeg er...

Alt der ikke har betydning, opløser sig, og jeg tænker, at hvis jeg bare har Julie, så er jeg ligeglad med alt andet, så kan resten af verden rende mig...

Faktisk, her den anden morgen... der... vi sov sammen, og jeg lå og så på hende, mens hun sov, og så... kom jeg til at tænke på, at jeg vil en fri til hende en dag.

Det lyder lidt crazy, det kan jeg godt høre... sådan lidt ro på dude, du er et kvarter inde i forholdet, og du har allerede tændt scary sådan seriemorder-agtige stearinlys på hele hendes værelse.

(Beat) Det var også bare en tanke, men... jeg kunne godt lide den... Jeg forestillede mig, hvordan jeg en dag i fremtiden, vil sige at jeg hver dag har tænkt

på, at det skal være hende og jeg forever, baby.

Og jeg vil gå ned på knæ med en rose i munden og hele molevitten, også selvom jeg altid har været imod ægteskabet som patriarkalsk institution i samfundet, så er der bare en undtagelse, når det jo er Julie... Og jeg jo lige så godt kunne være Romeo.

(Beat) Men det er jeg jo ikke, og det er det, der er problemet... For Julie vil jo lige vende noget om lidt. Og jeg er ikke så naiv, som jeg ser ud, venner. Jeg ved, hvad det betyder. Det betyder, at Julie har indset, at hun ikke hører sammen med mig, men med Kaspar. ... Eller en der minder om Kaspaaar, og Julie vil komme til at opleve alle de her fremtidige minder med ham, og ikke mig...

(Beat) Jeg mener, hvad skulle hun ellers have lyst til at sige til mig her en sølle (akkurat ugedag fx:) tirsdag aften...

Kaspar... Jeg hader den nar. En solid stereotyp, man ved hvor man har.

(Beat) Jeg bliver med garanti inviteret med til deres bryllup til sommer... Tror I ikke ogs?

Fordi jeg er Nina og jeg er ham den sjove, jo. Sådan en man gerne vil have med som gæst til sit bryllup, for at flashe, at ens vennegruppe er for fed altså, og man *har de rigtige holdninger*... for Nina er sjov jo... Nina er så sjooov og så hævet over alt det der, normerne og de sociale koder, og køn og pis og lort og det er egentligt utroligt, at Nina kan holde det ud?

Synes I ikke også det?

Er jeg ikke utrolig?

Altså jeg skiller mig sååå meget ud, men hviler stadig i mig selv... er det ikke for vildt?

(Beat) Jeg bliver inviteret med til deres bryllup til sommer, og jeg bliver sikkert smigret over invitationen til at blive inviteret ind i varmen for et øjeblik.

Også selvom brylluppet, øh undskyld jeg mener kærlighedsfesten*, selvfølgelig ligger i prideugen, for lige at markere, at selvom man er straight så, har man stadigvæk de rigtige holdninger, der bakkes op af de rigtige personer, FOR VI ER MANGFOOOOLDIGE... :D

OG VI HAR DET HELT OKAY MED AT VORES FREMTIDIGE DRENGBØRN FÅR KJOLE PÅ TIL FASTELAVN... DET ER JO OGS KUN EN GANG OM ÅRET, HEH... ;DDD

(Beat)

Gad vide hvordan jeg ville cope med Julie og Kaspars bryllup?

Vil jeg drikke mig fuld og være sammen med Julies veninder? Vil jeg igen have forholdsvis uhyggelig toiletsex med Cleo fra piercingbutikken, som nu arbejder i HR på Julies arbejdsplads? Vil jeg begynde at synge duet med Julies mor, Susanne? Vil jeg kaste op i punchbowlen, og skyde skylden på Kaspars 10årige nevø? Vil jeg få et blowjob ude i køkkenet af hendes bror Tristan, fordi en homewrecker altid ler sidst?

Eller vil jeg, gå linen ud, for rigtigt at være HAM DEN SJOVE, og slå på glasset og holde en bryllupstale for det smukke brudepar?

(Beat. Nina slår på glasset)

Kære Julie og Kaspar med A. Heeeyyyyy Kaspaaar ;))) :-*

Undskyld, der er aldrig et godt tidspunkt, at afbryde så dejlig en fest, men nu tager jeg chancen... (Ect)

Jeg hedder Nina og jeg er Julies... "veninde"

Julie og Kaspaaar...

Hvad fanden kan man sige til sådan to som jer?

Held og lykke!

Good luck!

Bonne chance!

Viel Glück!

Lycka till!

Lykke til deg!

Buena suerte!

Og så det jyske: FULD SUPPORT. :’D

(Beat) Vi er samlet her i dag, for at ønske jer et stort, varmt tillykke med kærligheden og det netop indgået norma hetero ægteskab, der lader som om det er radikalt, fordi ceremonien blev holdt på Rådhuset, fordi I kalder det en "kærlighedsfest" frem for et bryllup, og selvfølgelig serverer østers på menuen, der er sådan lidt ny nordisk inspireret, og det vil jeg bare sige er helt i orden. Det er helt i orden.

Det er helt i orden, at de levede lykkeligt til deres dages ende, er umuligt med mig, men meget mere muligt med Tobias eller Frede eller Mads Emil eller Albert eller Kaspaaaar med a. :-*

Det er helt, helt i orden, Julie, at du med dit perfekt elskelige væsen, fik mig til at tro på, at jeg kunne stole på dig, at jeg var noget helt, helt særligt for dig, og ikke bare et mellemrum mellem sætningerne.

... Det er helt i orden, Julie, at du alligevel ønsker at bevare status quo, den verdensorden vi alle kender, på trods af de mange gange du snakkede dig selv op i et revolutionært hjørne, når vi drak naturvin, og dyrkede den duft af revolution, der trods alt er i tiden.

Du vil ende med en på sigt hvidaldrende mand, som et plaster på nervesystemet efter din vilde ungdom med mig og alle drømmene.

Faktisk forstår jeg dig godt, Julleskat. Du er opdraget til forsigtighed, som om du hele tiden kan gå i stykker, og jeg var der selv engang, og jeg kender godt den fornemmelse af orden, der kan opstå i et glashus. Virkeligt. ... Og måske er det faktisk det værste ved det. At jeg totalt forstår dig.

Du mødte mig i dine unge dage. Og vi delte noget helt særligt. Det bildte vi i hvert fald hinanden ind. Og det var perfekt for dig at møde en som mig. Det var eksotisk for dig at være sammen med en, som ikke bare nikkede, men faktisk har kvindetraumer på egen hud. Én, som godt turde at underlægge sig dig i sengen, fordi jeg forstod, at uanset hvilken magtfordeling vi havde, er det bare noget vi leger og ikke hvem vi er(!)

... Men jeg forstår godt at det er en leg, som passer bedst ind i et liv, hvor man er ung, og lever af durum, og sidder bag på cyklen til Kødbyen, fordi man ikke skal til

noget vigtigt i morgen, og derfor altid kan bære at have en lille smule tømmermænd, fordi det giver sådan en sexet glød, og en larger than life attitude.

Men når det så bliver mandag for hvad... femte gang på en uge, og det er blevet tid til et andet liv, så forstår jeg virkeligt godt, at den sgu ikke går længere med sådan en som mig...

... For hvor rart er det ikke lige at kunne leve i en verden, som man kan læne sig ind i. En hel verden, der er lagt, og som man er blevet oplært til at befærde sig i, siden man var helt lille.

Det sgu helt i orden, Julie. Jeg er bare pisse stolt af, at jeg kunne give dig nogle oplevelser med videre, som du nu kan spice dig og Kaspaaars forhold lidt op med en gang imellem, være lidt godt og gammeldags kinky, når I lige om lidt kommer til at dødkede jer i jeres forudsigelige sexliv.

Skål!

(Beat)

Hvis I synes jeg virker lidt bitter, er det fordi jeg er det. ;)

... For jeg vil tænke på dig, når jeg passerer jer, der poserer med jeres to gudesmukke børn på en reklame for ... Apollo rejser eller Nordea Bank. Eller, det er nok ikke jer, men det kunne det lige så godt have været, lidt ligesom det lige så godt kunne være jer i alle gennemsnitlige film jeg ser, og alle gennemsnitlige sange jeg hører, og det er der ikke noget galt i, Julepigen.

Verden er jo grundlæggende gennemsnitligt, og det er kun hårdt for os der står udenfor, fordi vi er sådan lidt pigen med svovlstikkerne agtigt-needy, i vores lyst til at komme indenfor for at få varmen bare et øjeblik, når det er fucking minusgrader... :-) Watch out: Freaks in the snoooow (Ect)

For nu når jeg alligevel står her udenfor jeres dør, kan jeg ikke lade være med at tænke over, om jeg helst gerne ville være dig, eller Kaspar med a, eller jeres to børn, jeres vægtapet eller hvad fanden. Hvem vil jeg egentlig ønske jeg var, siden jeg i hvert fald ikke har lyst til at være mig selv?

(Beat)

Til Kaspar, vil jeg gerne sige: tillykke. From the bottom of my heart. CONGRATS.

(Udvælg evt. et publikum) Kan vi lige lege at du er Kaspar i to sekunder, for det er du jo nok alligevel...

For at være ærligt, brother, så har jeg opdyrket en helt særlig misundelse overfor typer som dig. Sgu ikke fordi du er noget særligt-særligt... Du er nærmere sådan ret usærlig, og det er det der skærer i retfærdighedsfølelsen. Du minder om samtlige andre mænd på vores alder, som er bosat et eller andet sted på ydre Nørrebro, og måske læser... retorik... eller antropologi... og som garanti går til klatring.

Du er herudover også hobbykunstner, hvilket du har dyrket, på nogle af dine mange bæredygtige couchsurfingsinterrailture rundt i Europa? ... Hvor du har fotograferet fremmede kvinder, du har mødt ud på natten og udvekslet livshistorier med... Og det er ikke altid I kan forstå hinanden sprogligt, men så er der heldigvis kropssproget, ikke Kaspar?

Du har selvfølgelig fotograferet dem med analogkamera, fordi du inderst inde længes lidt efter fortiden... Du kunne godt have set dig selv være lidt sådan en 80'er eller 70'er romantiker, som lever af at skrive digte om kærlighed og sex, men også om meningsløsheden i alting...

Er det rigtigt? Bare lidt af det?

(Beat) På mange måder er du en rimelig ordentligt fyr, Kaspar... Du ved godt der ligger en magt i sproget, og at der eksisterer en skævvridning mellem køn og racer... Du har endda gået til terapi hele fire gange, og på et tidspunkt tænkt på, at lære at takle de sider af dig, du ikke er stolt af.

Derfor agerer du allerede hele tiden bedre, end man kan forvente af en mand. ... Så vi andre skal på mange måder hele tiden give dig stående applaus.

Er det ikke sådan det er?

(Få publikum med) Gi lige Kaspar en kæmpe hånd. Kom så.

Kaspar er nemlig et catch fordi... når han indimellem tager en pause fra at læse Theis Ørntofts grænsesøgende samlede værker, kan han finde på at læse en bog skrevet af en kvinde! SINDSSYGT.

Men det bliver vildere endnu:

Kaspar går ind for ligeløn, og synes også at kolonitiden var nedren. GO KASPAR!

Men også i privaten har han de rigtige indstillinger:

Kaspar har nemlig ikke noget *imod* at slikke fisse, og så kan han også spille guitar. OMG, sex on legs. What have we here, what have we here!

GI LIGE KASPAR EN KÆMPE HÅND ALLE SAMMEN.

KASPAR - KASPAR - KASPAR.

(Beat)

Jeg ved godt jeg gør dig utryg nu, Kaspar, og det er ikke god stil, særligt ikke når man tager i betragtning, at du *identificerer** dig som introvert... men det her er mit onemansshow og ikke dit...

Humlen er, Kaspar, at du stadig nyder godt af det her. Det er stadig dig, der får alle fordelene.

Du nyder godt af at være "feminist" og du nyder godt af queer appropriere og det er ikke din skyld, Kaspar, det er det virkelig ikke, det er et strukturelt mindfuck det her, for du får ros for selv de mindste indsatser, du gør her i livet, de mindste tanker... og du udstiller med hele din eksistens, de lave standarder vi har til dig og hele manderacen, hvilket er fucking hele problemet på planeten jorden lige nu...

Og som om det ikke er nok, så tillader du dig ovenikøbet den frækhed, at synes at det er lidt *synd* for dig alt det her...

Det er lidt synd for dig, for den her opremsning føles pænt udstillende og unødvendig, og til det vil jeg bare lige sige en ting, Kaspar: DET ER IKKE DIG, DET ER SYND FOR. Det er det aldrig. OG HVIS DU IKKE FORSTÅR HVORFOR, SÅ SNAK MED DIG SELV OM DET BAGEFTER.

Snak kun med dig selv. Det er ikke en invitation til at lave en podcast. Stop det! Seriøst!

(Beat)

Hånden på hjertet, ikke... Så handler min misundelse også om, hvor dårligt og narcissistisk, mænd som dig, kan tillade sig at behandle kvinder vs. hvor dårligt, og narcissistisk jeg kan tillade mig at behandle kvinder.

... Måske lyder det fucked up, men nogle dage, bare nogle dage, ville jeg ønske at jeg også kunne få lov at være små toxic ...

Hvad? What? Toxic? Vil du gerne være toxic Nina? Hvad sker der??? Forvirring, afsløring, mavekramper!

Jeg ved godt det er toxic at sige, men nogle dage ville jeg gerne have lov til at være små-toxic. Og så tage neglelak på, ligesom dig Kasper, her på din store dag, og blive tilgivet for alt. Og bare gå gennem livet og være små-toxic. Kneppe lidt mandeagtigt, danse lidt fylde-agtigt, smide trøjen på gaden. Helt små-toxic ting, men ingen ko på isen, fordi jeg ikke ville være ægte toxic. ... Bare små-toxic, men stadig elsket, fordi folk godt ved, de ikke kan forvente mere af mig.

Men bare have en dag, hvor alt ikke-toxic gav point. Ligesom en rigtig dreng. Bare en dag hvor man var en rigtig dreng ligesom i Pinocchio, når han bliver ved med at spørge feen:

Er jeg en rigtig dreng? Er jeg ikke længere end dukke, men en rigtig dreng? (!)

(Beat) Skal vi allesammen ikke på et tidspunkt sætte os ned i en cirkel, og snakke om hvor stor en trans-metafor den film er, og *diverse* andre Disney film? Det bliver ikke lige nu, men en rundkreds på et tidspunkt, for det skriger til himlen altså...

Kaspar. Jeg kan også sige det med andre ord:

Jeg hader mænd...

Ligesom nogle mennesker hader hunde. (Beat) I gør, og I lugter, I er grænseoverskridende, I snuser en steder, man ikke har bedt om at blive snust, I larmer, I er opmærksomhedskrævende, totalt utilregnelige!

Og ja ja ja ... så er der altid den person, som siger: "Ej men du har ikke mødt min hund, den er altså virkelig sød, den er en af de gode, DEN ER EN AF DE GODE".

Og ja, Kaspar... ligesom man godt kan møde en hund, som er stille og rolig, kan man også møde en mand, hvis personlighed gør, at man holder lidt af dem, den kategori hører de fleste mænd sikkert under her i aften. Hvis der overhovedet er nogen, og ikke kun er she/theys i forsamlingen?

SKUD UD :’DDD <3<3<3<3<3 Am I right? Lad mig høre jer? Er I klar til at jeg bruger hele aftenen til kun at svine cis-mænd?

(Beat)

Neeej, lad være, DET ER ET RØGSLØR. DET ER ET RØGSLØR.

Det er et røgslør, for at jeg i virkeligheden hader kvinder mere.

Jeg kan godt sige det igen. Jeg hader kvinder mere, og det er ikke for sjov.

Nogle morgener er hadet så vildt, at jeg vågner - badet i sved - og tænker: Er jeg en incel? Er jeg, Nina Rask, en stor fed incel? ... Altså en af de der unge mænd, der skyder og dræber kvinder og andre medmænd, fordi de er sårede over at være blevet afvist? Har jeg indtil nu foranlediget alle til at tro, at jeg er på det store fede lebbe feminist queer hold, men indeni er jeg en god, gammeldags wifebeater? ...

(Beat) Jeg kan godt se hvad du tænker dernede... Get out while you can, Julie...

Sagen er, at mit kvindehad gennemsyrrer alting, endnu mere end mit mandehad gør. Det er snasket helt ind i fedt og olie, og sårede følelser og afvisninger...

Jeg hader kvinder for jeres passivitet, for jeres selvoptagethed, vægelsindethed, jeres vil gerne - vil ik gerne, jeres uvillighed til at risikere jer selv, jeres evne til kun at se egne usikkerheder og forstørre alting herefter. Jeres undergravende selvværd, jeres tvivl, jeres efteraben og adoption af andres holdninger, jeres kopiering af andres "selvtillid", jeres usandsynligt navlepillende følsomhed, jeres falske attituder, jeres kys mig om natten, men tag ikke min hånd om dagen, jeres hule solidaritet, jeres behov for at bagtale, jeres utrolige optagethed af hvad andre tænker om jer, jeres evne til at flirte jer ud af situationer, der egentligt er grænseoverskridende, men fordi I er så internaliseret, tænder I på sexismen, og er derfor hele tiden med til at holde patriarkatet intakt.

Chok! Kæmpe afsløring! Snak med hinanden om det bagefter!

Jeg hader jeres diffuse, konstante længsel efter bekræftelse, jeres aldrig fejlslagne evne til at tale jer selv ned, og gøre jer selv dummere, fordi I ikke vil risikere at gøre andre utrygge.

Jeg hader jeres karrierer. Jeres sygelige optagethed af egen fremtoning og udseende, jeres instagram, jeres poseren i T-shirts købt i H&M, hvor der står GIRLBOSS, men som er lavet af en eller anden slavegjort børnearbejder i Cambodia.

Jeg hader jeres evne til at vende det indad, når stemningen er dårlig, fordi I altid tilpasser jer andre, jeg hader jeres villighed til at underkende jeres eget arbejde, til at lade andre trampe på jer, fordi det føles trygt at blive taget for givet, med andre ord, jeg hader jeres konstante underdanighed.

(Beat) Og nej, det er ikke alle kvinder, #notallwomen... men nogle gange bliver jeg alligevel i tvivl. Jeg hader jer, fordi jeg elsker jer. Også dig Julie. Også dig Emilie og Cleo, også alle jer jeg datede før Julie, det kunne vare to uger, to dage eller to

årstider. Jeg hader jer. Jeg hader den vold, I påfører jer selv. Jeg hader den vold, I påfører mig.

(Kort ophold)

I hader også hinanden. Alle, der siger andet, lyver. Jeg ved godt, at det lige nu ligner at kvinder elsker kvinder, fordi søstersolidaritet er moderne og markedsført, ligesom det er hot at være queer, på den måde jeg er queer, altså smuk ud fra kapitalistiske standarder...

Men lige så snart noget bliver cult, bliver det også en forsimpning(!)

Det må I gerne notere jer, og hvis I ikke forstår hvad det betyder, så snak med hinanden om det bagefter.

Jeg mener det. Snak med hinanden om det! Og snak ægte om det!

... For i slutningen af dagen, så hader kvinder stadig sig selv og hinanden, fordi det er det, hun har lært, hun skal, jeg ved det, fordi jeg har været der. Hun proklamerer at være seksuelt frigjort, men tør i virkeligheden ikke følge sin egen lyst, fordi hun tror hendes lyst er forkert, fordi der er aldrig nogensinde, er nogen der har spurgt hende, med oprigtig interesse: Hvad har du lyst til? Hvad giver dig nydelse?

Allermindst hende selv... I stedet er hun skabt til at gøre det for andre, og det gør hun så, mens hun hader sig selv, og alle andre kvinder, for så at konkurrere om Tobias, Emil og Kaspar med A i så høj grad, at det er det der bliver fucking meningen med livet, far, mor og børn og skovtur.

(Beat) Ej fjollet, men hendes soundtrack kunne lyde sådan her:

Ej fjollet, men hendes soundtrack kunne lyde sådan her:

C G

Her er en historie

F C

om din veninde, din kæreste eller dig

F C

Hun er voksen, klog og sjov

D7 G

men kun overfladisk glad

G7 C

Hun er altid lidt på arbejde

D7 G

med at skamme sig over sig selv

F C

For hun blev voldtaget i 9 og 3.g,

G C

og føler stadig det var hendes skyld

C G

Hver morgen kl kvart i 6,

F C

står hun op for at læg make-up

F C

Barberer hele kroppen

D7 G

så hun er smuk for mænd hun ikke kan li'

G7 C

Hun ville ønske hun gjorde det for sig selv

Verden kunne bruge lidt ærligt merch for en gangs skyld?

(Kort ophold)

Jeg fornemmer at stemningen er skiftet lidt ud i crowden, eller er det bare mig?

Lige før, da jeg kørte den der fuck mænd lugter lige så meget som liderlige hunde rant, der følte jeg, at alle var sådan her; YES GO PERSON (OR WHAT EVER YOU ARE), nu er stemningen mere sådan her... ***Skulle det her ikke være et nyt take på stand up, men er så bare det samme kvindehadske lortepis i transklæder, eller hvad?***

(Beat) Tro mig, jeg forsøger at tænke ud af boksen her, men alle veje fører til Rom og kvindehad, måske fordi kvindehad går hele vejen tilbage til civilisationens ophav, idk, det er sikkert bare mig der rabler, men hvad med at I snakker om det bagefter?

Fx... Spørger hinanden: Findes der humor uden sexismen eller dyb, dyb nedgørelse?

Hvis I ikke kan finde svaret, så spørg evt. Cleo fra piercingbutikken, fordi hun er fandme den eneste som har været der igennem det hele.

SKUD UD til dig Cleo! I love you!

(Beat) Men for at være ærlig ikke... Nogle dage... så kan jeg da også godt tænke på, om alt det her med min krop og mig handler om, at jeg i virkeligheden ikke vil være kvinde, fordi det er forbundet med så meget smerte.

Kan I følge mig? ... I behøver ikke at svare, fordi det er mig, der har ordet. I kan bare... snakke med... hinanden... om det... bagefter...

(Beat) Det er fyldt med så meget smerte, så meget kollektivt had, der bliver til selvhad, så meget nedværdigelse, så meget angst for at fejle og blive udstillet eller udstødt.

Okay... Bum bum bum...

Lad mig lige forsøge at vende den her skude, så nogle af jer stadig godt vil date mig bagefter... Når jeg nu alligevel bliver dumpet om lidt... altså bare hvis det skal være, når det skal være og klokken er past midnight! :-* så kender jeg jer igen, heh ;-)

(Beat) For at komme helt ned i dybden af det her had, så tror jeg vi er nødt til at have en heart to heart, okay...

Okay...

Var din største frygt som barn ikke også at vokse op og finde ud af, at du var homoseksuel?

I behøver ikke svare, for jeg ved jeg har ret, når jeg siger, at alle, der sidder i det her rum, på et tidspunkt som børn, havde nøjer og TOTAL PANIK I KROPPEN ved tanken om, at I ville vokse op, og finde ud af, at I var homoseksuelle.

Hvis I påstår, at I ikke har haft sådan en periode, så tror jeg I har fortrængt, at man lige skulle tjekke om der skete "noget" i skridtet, når man sendte et diskret side eye til sine klassekammerater i badet efter idræt. Og jeg ved, at I lyver, hvis I mener, at jeres puls ikke steg et par få komponenter, når I sad "for sjov" og tog Am I Gay quiz i det der stinkende varme computerrum i fritidsklubben på...

www.findouttherealyou.com/spreadingvirus

(Beat)

Jeg var angst, for at finde ud af, at jeg var lesbisk. Jeg var ægte rædselsslagen. Selv inden jeg rigtig udviklede en seksualitet, var jeg besat af at finde ud af om der var risiko for, om jeg ville vokse op og være en god gammeldags lebbe.

Jeg sad som 8årig og tjekkede panisk, om jeg fik røde kinder af at se min 68årige sløjdlærer Bitten, bøje sig forover med knasende knæ, og tørre næse på en 0.klasser.

(Beat) Jeg fangede ok hurtigt, at maskulinitet hørte sammen med at begære kvinder. Og da jeg ikke var som de andre "piger", en såkaldt drengepige ;-), måtte det jo betyde én ting. Og det var at jeg var lesbisk... Og jeg troede, at hvis jeg var lesbisk, ville jeg være dømt til at få en kort, afbleget, men stadig stilet hanekam (fuld support), og få blomster sleeve og flytte ind i en toværelses i Herlev, og blive llangturschauffør, og blive kæresten med en anden langturschauffør, med en endnu kortere, endnu blegere hanekam.

Jeg troede, jeg var dømt til at skifte navn til Lone, Lotte eller Bettina. Alle skønne navne, indeed, men jeg har bare altid været sådan et barn, der hellere ville hedde Simon eller Tobias eller fucking Kaspaaar...

Derudover og måske vigtigere endnu, var der en helt klar overbevisning om, at det at være lesbisk måtte betyde, at jeg aldrig ville blive rigtig lykkelig, men altid ville være dømt til at være alene og ensom, lige meget hvor mange Lone'r jeg boede med i Herlev. Jeg ville ligesom aldrig blive lukket helt ind i de lykkeliges klub...

(Beat)

Jeg har været så rædselsslagen for at blive lesbisk, at jeg som lille bad til Gud i

håb om at blive grebet, og fordi jeg ikke kunne snakke med nogen andre om min angst.

Jeg bad til Gud om aftenen, jeg bad til Gud om morgenen. Min bøn lød sådan her:

Nina: Kære Gud, du som er i himmelen. Kan du høre mig Gud? Jeg beder dig. Med alt jeg har. Hjælp mig, store frelser. Jeg beder dig om, at jeg ikke er lesbisk, kære Gud. Forbarm dig over mig. Hvis jeg ikke er lesbisk, lover jeg at jeg aldrig ønsker mig noget andet. At jeg vil kunne klare hvad som helst, alt andet. Bare ikke det. Vær sød Gud. Gør mig bicurious. Heterofleksibel. Panseksual. Tag en af mine forældre, tag min mor, ej min far, nej min mor. Tag en af mine hænder. Gør, at jeg vil komme for sent til bussen resten af mit liv. Bare ikke det. Kære Gud. Jeg beder dig, forbarm dig frelser, jeg/

Nina? Nina? Altså, jeg kommer ikke til at lytte mere til dig, fordi du bruger ord som 'forbarme', som du har set de gør i Prinsen af Egypten...

(Beat) Nina: Ja altså inde i mit hoved, har Gud altså Hella Joofs stemme... har Gud ikke også det hos jer?

Hør efter, når jeg taler til dig, Nina Rask. Altså for mig føles det lidt kalkuleret for mig. Forstår du? Det lidt ligesom når folk skriver dagbog, og de prøver at skrive sådan ekstra godt og *litterært*, fordi de har en fantasi om at, en, en dag finder den, og kommer til at læse den, og så udgiver den, nåh ja, og så bliver det selvfølgelig en bestseller fordi dine kluntede hverdagsrefleksioner jo er det rene Tove Ditlevsen niveau? Nåh, jeg rabler, jeg synes min stemme er ret sexet, jeg er jo Gud, heh, men du vil gerne være lesbisk?

Nina: NEJ JEG VIL IKKE VÆRE LESBISK!!! (Beat) Det vil jeg virkelig ikke – Virkeligt ikke. Jeg vil være alt andet/

Hvad er der nu så slemt ved at være lesbisk? Jeg synes egentlig, det er ret blæret at være lesbisk? (Gud siger noget med hvor fedt det er, at have lesbisk sex)

Nina: Jeg har ikke noget imod lesbiske. Jeg... elsker lesbiske! Lebber. Lesbians. Dyke Army, love is love, jeg er totalt for alt sådan noget, fucking Åmål er *filmkunst*, øh og Adeles liv! Jeg vil bare ikke lige selv være en. Helst. Meget gerne, helst.

Jeg synes ellers jeg har gjort det rimelig oplagt at være queer på jeres jord, det må jeg bare sige:

Jeg har placeret mandens g-punkt i røven. Klitten er oven over skeden. Jeg har givet jer over 8(!) erogene zoner, men alligevel insisterer de fleste mennesker på at bolle på én måde, men I kan fandme ikke blame mig for den trang til ensidighed...

Nina: Okay. Jeg ved ik, Gud... Det er bare fordi. Jeg er 8 år.

... Det er lidt meget for mig at have den her snak med dig. Undskyld. Jeg ved ikke, kan du forklare det uden alle de der sexord?

Sorry. Idk. Jeg ser bare vitterligt ikke alder eller farve. Jeg er ægte den eneste, der kan sige den sætning, som i himmelen således også på jorden Men ja, ja bevarer. Du er 8 år... og du vil ikke være lesbisk...

Ved du hvad. Fair nok...

Jeg vil gerne "forbarme" mig over dig, og sørge for at du ikke bliver lesbisk, lille ven.

Nina: Virkelig!? Åh, kære frelser, du ved ikke hvor meget det letter/

Desværre kan jeg ikke gøre så meget ved at du kommer til at være til kvinder, MEN TVIVL IKKE, MIN SØN. <33 Hvis du ikke selv er en dame, så er du jo heller ikke lesbisk, kan man sige.

Nina: Hvad? Hvad menes der med disse mange ord?!

Du vil ikke føle dig hjemme i din krop i mange, mange år, men så sker der noget! Du bliver kendt for det, og alle vil høre din historie og holdninger ned til selv det mest trivielle. For HVAD ER KØN I ØVRIGT, HVIS BARE MAN ER KØN? ;-))

Eller skulle jeg sige øh "skønheds privilegeret". Eller hvad jer politisk korrekte typer kalder jeres egen fuckability :’D

Verden bliver din østers. Du bliver en moderne messias. Have fun. Whatever, nu keder jeg mig.

(Gud fader ud)

(Beat)

Puha, godt Hella Joof lige kunne redde stemningen, hva, Thank God!

Ej, det blev lidt dark før, det vil jeg godt indrømme, men bare rolig, det kan sagtens blive mørkere endnu.

Hvordan har vi det med skam herinde? Altså tv-serien mener jeg? (What an old reference ect)

(Beat)

Årsagen til, at jeg nævner de her samtaler med Gud er, at de indrammer skammen. De indrammer den der dybe skam, som jeg ved jeg ikke er den eneste, der kender, for jeg har set den malet i alle mulige kvinders ansigter. Det er skammen over at være tiltrukket af sin egen anatomi. Over at være tiltrukket af det køn, vi har lært vi skal hade, og derfor ikke turde gå planken helt ud, fordi det er for *farligt* og hvad nu hvis, og fase er bare et federe ord end kronisk.

(Ophold)

Jeg vil lige minde jer om... at det her klart er et bryllup, der bliver mere og mere plaget af, at jeg dominerer stemningen så meget...

Julies mor er der. Susanne. Julies far. Bent. Kaspaaaar får aldrig lov at holde sin bryllupstale, for det er mig, Nina, der taler. Og sandheden skal man høre fra børn - Marco fx - Nina Rask og fulde folk.

(Beat) For jeg er Nina, og jeg afprøver min maskulinitet, og mit behov for at være ægte toxic. For jeg er Nina, og jeg er en marionetdukke for tendenser i tiden, og jeg er Nina og lige nu påtager jeg mig en ekstrem tendens, for mit mandeego er fucking såret, fordi det kan igen ikke få den pige, jeg vil ha. Den pige jeg fucking elsker, og jeg er Nina og jeg ved at humor er forbundet med smerte, at der ingen komedier findes uden tragedier. Og så er jeg er Nina, og jeg er sjooov, også selvom folk ikke griner. Og jeg er Nina og jeg beviser en gang for alle, at jeg ikke længere er en dukke, men en rigtig dreng!

En rigtig mand, et rigtigt mandfolk! Så derfor tager jeg et maskingevær frem, som jeg har haft i tasken, løfter det og retter det mod bryllupsgæsterne.

Jeg retter først geværet mod Kaspaaaar, så Julies forældre, Julies søstre, og Julies søsters børn, som jeg ved at Julie elsker. Så retter jeg det mod Julies

gymnasieveninder, Julies efterskoletøser, og Julies studiegruppe.

Cleo fra piercingbutikken, er den eneste som jeg lader slippe ud ad en nødudgang, fordi jeg ved, at hun ikke er typen der sladrer.

(Beat)

De andre gæster not so much.

Jeg retter geværet mod en gæst ad gangen...

Jeg skyder dem ikke endnu, men jeg spreder panik, og jeg skaber frygt, og jeg får samtlige gæster til grædende at fortryde, at de er taget turen helt herud, på den her afsides højskole på Sydfyn*, hvor brylluppet holdes, og hvor der kun er natur og vand i nærheden, og så seriøst smukke udsigter, at det er til *at dø over*...

Jeg lader folk vente i frygten, for at jeg lige om lidt skyder. Jeg lader dem trygle mig om at lade være, bede om at jeg vil vise dem nåde, barmhjertighed. Jeg hører deres sidste ord, og jeg hører deres forsøg på at råbe om hjælp, men hvem skulle kunne høre dem her? Hvem skulle kunne redde dem nu? Ligger de ikke præcist, som de har redt?

Jeg ser dem tage hinanden i hænderne, og forsøge at skærme sig selv, men så skyder jeg.

Som et rigtigt eftertragtet mandfolk, en rigtig Bond, James Bond.

Jeg skyder de perifere først, og så bevæger jeg mig ind i indercirklen.

Jeg skyder dem en efter en. Gamle folk og unge folk, svagt gående folk og alle dem, der har hele livet foran sig, og som kun drømmer om at gøre verden til et

smukkere sted, og som hundrede procent ville gøre det, for verden er altid kun lige akkurat så smuk, som folk tør drømme om at gøre den til.

(Beat)

Og mens jeg skyder, tænker jeg på, hvordan jeg de seneste mange år har gjort en sport i at bashet hvide pikmænd, fordi de har forgiftet vores sind. Jeg har bashet dem, for at give igen, for at give tilbage for alle de nedværdigelser der er kommet med 5000 års vold og munddiaré og betragtninger af verden, og ligegyldige følelser og perspektiver, og nuanceringer og holdninger, som jeg har fået ind under huden i så høj grad, at de er blevet mine øjne, min måde at bolle på, min måde at tænke på, mine fucking følelser, fordi jeg er blevet foi gras kvalt med det, siden jeg blev født.

Jeg tænker på, hvordan jeg har bashet hvide pikmænd, fordi de har penetreret alle indgange, fysiske såvel som psykiske, alle steder, så de er blevet mig:

For hver gang jeg prøver at ændre en vane, et tankemønster, at forløse et traume, hver gang jeg prøver at skifte retning og gå om et nyt hjørne, står de der stadig. De er blevet mig i så høj en grad, at der ikke er noget af mig indeni mig. Men der er heller ikke noget mig indeni dem. Der er ikke noget mig noget sted!

Så jeg skyder, for jeg ved der ikke er andet at gøre.

Jeg skyder dem allesammen, og jeg venter med brudeparret til sidst, fordi det er vigtigt for mig at de ser det hele. At de når at se, hvordan jeg tager alt væk fra dem, som de nogensinde har elsket, fordi de har taget alting væk fra mig.

(Beat) Og så tvinger jeg maskingeværet ind i Kaspars mund, og jeg trækker geværet ind og ud... og ind og ud... nogle gange, for at gi igen for alle de gange,

han har tænkt sig at stikke sin pik ind og ud og ind og ud af den kvinde, jeg elsker.

Og så skyder jeg simpelthen hans hoved af, og ser hvordan det smadrer med hjerneindvolde hen på væggen.

(Beat)

Efter det, så tager jeg Julies hånd og jeg siger:

“Åh Julie, hvorfor er du Julie? Giv afkald på dit navn, nej! Sværg blot at du er min kærlighed - og kald mig så elskede, så er jeg gendøbt...”

Jeg siger:

Jeg mener det...

Hvis du vil have mig nu, Julie, så glemmer vi bare, at det her er sket, vi glemmer det bare, smukke...

Vi slår en streg over det og glemmer det. Vi griner bare af det. Det var bare for sjov jo... Nina er sjov jo. Nina er så sjooov, selv når hun har slået alle ihjel... hehe...

Og jeg siger:

Ej, *skøøørt forslag herfra* hvad med at vi bruger det til noget kinky? Sådan forbyden desires, det er sgu da meget frækt?

Okay, okay, okay: Du er politikvinden, AND I'M THE ROBBER...

(Beat) Ej... det er totalt ikke det rigtige tidspunkt, jeg bringer sex på banen, det er virkeligt bare min Gud, der har radikaliseret mig... (Typisk Gud egentligt...)

Men det er jo dig og mig... Julie.

Du må da indrømme, at det er noget af en kærlighedsgestus, jeg lige har vist dig?
Det er ikke noget man ser hver dag, sådan at pløkke alle andre i verden ned, så der kun er os tilbage... hva'? (Det er måske nu, det kunne være dejligt med frisk luft ik ;-)

Men hvis ikke du vil have mig, Julie, så kan jeg ikke hjælpe dig.

For hvis jeg ikke kan få dig, så er der ikke andre der skal have dig...

(Ophold)

Altså nu skal det ikke lyde som om, jeg ville ligefrem ville nyde at slå nogen ihjel, det vil jeg gerne slå fast her i timens sidste minutter...

For et øjeblik, ville jeg sikkert nok føle mig ok magtfuld og ekstremt uovervindelig, men så vil det sikkert blive afløst af kvalme og afmagt, eller ... hvad tænker I?

Okay... Hvor mange her tror jeg kunne finde på at slå nogen ihjel i virkeligheden?

Lad mig høre jer klappe? Kom nu? Klap hvis I tænker, at jeg kunne dræbe?

Eller er I blevet et kedeligt publikum lige pludselig?

(Beat)

Tror I ikke jeg kunne finde på det, fordi jeg ikke har en pik??? Er det, det handler om?

Er jeg ikke incel nok, fordi jeg ikke har en dinglende diller?

(Beat)

Wooow, I skal ægte arbejde på jeres transfobi bagefter... Snak med hinanden om det, sæt jer i en rundkreds, se hinanden i øjnene og indse hvor fucking transfobiske I er...

(Beat)

MAN MÅ BARE HELLERE IKKE LÆNGERE SIGE NOGET, HVA.... :O

Fandme boring at lave stand up i 2023...

(Beat)

Og jajaja, det kan godt være, at det ikke er kutymen til et standupshow, at der er så mange *følelsesudbrud*, som I har vidnet her i aften. Man er vel stadig biologisk set, en kvinde ikke...

Det kan godt være, at det ikke er normalt at vise så mange følelser... Men at de fleste standupshow blot *berører* smerte, men berører det fra et overlegent og sarkastisk point of view, hvor standupperen ikke selv bliver ramt af smerten, men ligesom konstant demonstrerer, at han er ovre det, der engang gjorde ondt.

At det, der engang gjorde ondt, intet har at have på ham nu. For han hævner sig med sine dumme, platte opvaske jokes og anekdoter fra hans lorteparforhold. Han hævner sig. Stand up er hævn. Sølle hævn, måske, men stadig hævn.

(Beat)

Og måske kigger I på mig med forargelse, eller måske dømmer I mig... og tro mig jeg dømmer også mig selv. Men alt det her findes også inde i jer. For det er der, jeg har det fra.

(Beat)

Og som det stand-up show, det her er, forbinder jeg nu starten med slutningen, med en kæk joke, som vil give jer en følelse af at det hele alligevel har haft en form for rød tråd. Jeg vil gå ud på en punchline, som afføder det afsluttende grin.

(Nina træder væk fra mikrofonen)

Jeg går ud i min garderobe, ser mig i spejlet og bevæger mig ud af teatret, ud mod Nyhavn. Jeg skutter mig og leder efter et tyggegummi lommen, fordi jeg skal redde min dårlige ånde...

Så får jeg øje på hende. Hun står lige derude. På broen. Julie. Min Julie. Smuk i genskæret fra de julelys, der er hængt op over det hele.

Synet af hende rammer mig. Jeg har ingen replikker tilbage eller noget smart at sige til mit forsvar... er blot klar til at tage imod min skæbne. Klar til at blive dolket lige i hjertet
som Romeo efter sin første elskovsnat.

... Men det Julie lige vil vende er det her.

Vil du egentlig det her, Nina?

For jeg føler hele tiden, at du forsvinder fra mig.

(Beat)

Og ja Julie, jeg forsvinder fra dig. Jeg har brugt hele mit liv på at være en version af mig selv som har været spiselig i din og Kaspars verden. Jeg har hakket mig selv ned til en version, som er den jeg tænkte var rigtig for dig, og det mest hjerteskrærende er, at du faktisk måske ville have mig for lige præcis den jeg er. Men det kan jeg ikke se, jeg kan ikke se dig, fordi der er så meget af verden imellem os. Så *ja*, jeg forsvinder fra dig.

Og jeg vil gerne sige... Undskyld Julie, ikke for at jeg forsvinder fra dig, men fordi, jeg har talt om dig den sidste time og kvarter...

Men sandheden er at selvom jeg kunne få dig, og resten af verdens Julier til at ville have mig, ville det ikke få mig, til at ville have mig selv. Jeg kunne slå alle Kaspere i verden ihjel og det ville ikke ændre en skid. Jeg ville stadig kigge på mig selv med hans, med jeres øjne.

(Beat)

Men lige nu, midt i al den her forsvinden, har jeg for første gang en fornemmelse af at eksistere lidt mere. Og det kan man da kalde for en eller anden form for begyndelse?

Og den her form for begyndelse, kan jeg mærke kun er begyndelsen, højt ærede publikum...

For jeg kunne helt ærligt blive ved med at snakke måneden ud, hvis ikke der var afsat regler på hvor lang en "stand up monolog" må være.

Men tro mig når jeg siger: jeg er først lige begyndt.

(Beat)

Og hvis I ikke forstår hvad jeg mener, så snak med hinanden om det bagefter.

Snak ægte om det. Vend og drej hvad det fik jer til at føle, også hvis I ikke følte noget som helst. Snak med jeres kærester og jeres venner, og med jeres fjender, og med jeres onde underbo der altid skuler til jer. Snak med hinanden om det bagefter!

1000 tak for en rigtig god aften!